

В холодну ніч самотній мандрівець

Леся Українка

В холодну ніч самотній мандрівець
в глухім бору знайшов старе кострище;
при місяці білів холодний попілець,
чорніло вколо нього пожарище,
стриміло скільки цілих ще дровець,
були сирі ті, що лежали вище,
либонь, отой, хто сей вогонь палив,
не допаливши, кинув і залив.

І мандрівець тремтячими руками
почав багаття згасле ворухить,
знайшов десь іскорку межи трісками,
і втішився, і став її живить.
Затлівся присок дрібними зірками,
та вогник не спалахнув ні на мить,
і мандрівець, прогаявши годину,
подався геть, проклявши пожарину.

А іскра тліла в попелі важкім
і ятрилась, мов незагойна рана,
все не могла ожить в огні яркім,
і хворий пал той чеврів аж до рана.
На сході сонця в димку тонкім
вогню блиснула смужечка багряна.
А поки сонце осіяло бір,
вогонь вже лютував, мов дикий звір.